

ΓΙΑ ΠΑΡΑΔΟΞΑ ΤΗΣ ΕΠΙΣΤΗΜΗΣ

Η ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΘΑ ΓΙΝΟΥΝ ΤΕΤΡΑΠΟΔΑ!..

'Η έκπληκτική θεωρία του Γερμανού καθηγητού Βεστενχόφερ. Τό ψηλό τακοῦνι τῶν γυναικῶν. Πῶς κινδυνεύουν νά κατακτήσουν νά περπατοῦν με τὰ τέσσερα. Ο φόβος τῶν Γερμανίδων. Ένας πρακτικὸς ὑπολογισμὸς τῶν Γάλλων, κλπ. κλπ.

Η ἐπιστήμη τῆς ἐποχῆς μας εἶνε, φαίνεται, ἀνεξάντλητη σὲ παράξενες καὶ διασκεδαστικὲς καμμιὰ φορά ἐκπλήξεις. Αὐτὲς τὲς ἡμέρες, ἰδιαιτέρως, τὰ ἔχει βάλει με τὲς κομπῆς γυναικὲς κί' ἐκτοξεύει πρὸς τὸ μέρος τοῦ ἑνα σωρὸ τρομακτικῆς κί' ἀφάνταστες ἀπειλῆς. Μετὰ δύο λόγια, τοὺς λέει καθαρὰ καὶ ξάστερα πῶς ἀν ἐξακολουθήσουν νά περπατοῦν μετὰ ψηλὸ τακοῦνι, θά κατακτήσουν νά γίνουν... τετράποδα!

Κί' ἀλήθεια, αὐτὸ τὸ ζήτημα δὲν πρέπει νά τὸ πάρουμε ἀπὸ τὴν εὐθυμὴ ὄψι του, ἀλλὰ ἀπὸ τὴν πιὸ σοβαρὴ, γιατί, ὅπως ξέρετε, ἡ αὐστηρὴ καὶ σχολαστικὴ ἐπιστήμη δὲν ἀστειεύεται ποτέ της. Ἐπειτα, τὸ πολὺκροτο αὐτὸ ζήτημα ποὺ μᾶς ἀπασχολεῖ σήμερα, δὲν εἶνε καμμιὰ θεωρία ποὺ ξεφύτρωσε ξαφνικὰ στὸ Νέο Κόσμο. Εἶνε ἀπλούστατα τ' ἀδυσώπητα ἀποτελέσματα τῶν ἐρευνῶν καὶ τῶν πειραμάτων ποὺ ἔκανε ἐπὶ εἴκοσι ὀλόκληρα χρόνια ἕνας διάσημος Γερμανὸς ἐπιστήμων, ὁ καθηγητὴς Βεστενχόφερ, διευθυντὴς τοῦ Παθολογικοῦ Μουσείου τοῦ Βερολίνου.

'Ο Γερμανὸς σοφὸς, λοιπὸν, πρῶτ' ἀπ' ὄλα εἶνε ἐνθερμὸς ὀπαδὸς τῆς παλαιᾶς θεωρίας τῆς ἐξελιξέως τῶν εἰδῶν. Αὐτὸ ὅμως δὲν σημαίνει ὅτι ὁ καθηγητὴς Βεστενχόφερ εἶνε ἀσπρονδὸς ἐχθρὸς τῆς θρησκείας. Κάθε ἄλλο, μάλιστα. Ἐνας ἀπὸ τοὺς γνωστοτέρους μαθητὰς του, ὁ δόκτωρ Τόλσκους, ποὺ προσπαθεῖ νά ἐκλαϊκεύῃ τὲς θεωρίες τοῦ σοφοῦ δασκάλου του, μᾶς ὑπενθυμίζει μιά ἀπὸ τὲς πρῶτες παραγράφους τῆς Βίβλου, γιὰ νά μᾶς δείξῃ ὅτι ἀκόμη καὶ ἡ θρησκεία παραδέχεται τὴν ἐξέλιξι τῶν εἰδῶν. Ὁ ἐξέλιξι τῶν εἰδῶν. Ὁ ἀπόδειξις: «Τὸ πνεῦμα τοῦ Θεοῦ περιπλανᾶται ὑπερθεν τῶν ὕδατων» (ΓΕΝΕΣΙΣ 1, 2). Κατὰ τὸν καθηγητὴ Τόλσκους, λοιπὸν, ἡ θρησκεία, ὁ μῦθος καὶ ἡ ἐπιστήμη βρίσκονται σὲ ἀπόλυτη συμφωνία μεταξύ τους στὸ ἐξῆς σπουδαιότατο ζήτημα: ὅτι κάθε μορφὴ ζωῆς προῆλθε ἀπὸ τὰ νερά... Κί' ἔτσι ἀπὸ τοὺς ὀργανισμοὺς ποὺ ζοῦσαν μέσα στοὺς ὠκεανούς κατὰ τὲς πανάρχαιες προϊστορικῆς ἐποχῆς ἐξελιχθήσαν ὄλα τὰ ζῶα τῆς γῆς καὶ φυσικὰ καὶ ὁ ἄνθρωπος.

Μερικοὶ ἀπὸ τοὺς ὀργανισμοὺς αὐτοὺς ἦσαν κάπως πολὺπλοκοὶ καὶ ἕνας ἀπ' αὐτούς, ὁ πιὸ ἐξελιγμένος, ποὺ ζοῦσε κοντὰ στὲς στεριῆς καὶ ποὺ ἔμοιαζε μετὰ σκυλόψαρο, μ' ἕνα εἶδος καρχαρία, ὕστερ' ἀπὸ ἀναρίθμητες γενεές, κατῶρθωσε τέλος νά βγῆ ἀπὸ τὴ θάλασσα καὶ νά δημιουργήσῃ στὴ στεριά καινούργια ζωολογικὰ εἶδη, τὰ ὁποῖα προσαρμόσανε σιγά-σιγά τὴ μορφὴ τους καὶ τὲς συνήθειές τους στὲς νέες συνθήκες τοῦ περιβάλλοντος.

'Απὸ αὐτὸν λοιπὸν τὸν προϊστορικὸ καρχαρία, κατὰ τὸν καθηγητὴ Βεστενχόφερ, προέρχονται ὄλα τὰ ζῶα τῆς γῆς. Ἀλλὰ ἀπὸ αὐτὰ, διατηρῶντας τὴ μορφὴ τῶν ψαριῶν, ἄρχισαν νά σέρνονται στὸ ἔδαφος, ἄλλα ἀπέκτησαν πόδια κί' ἔτσι μπορούσαν νά βαδίζουν, κί' ἄλλα πάλι ἀπέκτησαν φτεροῦγες κί' ἄρχισαν νά πετοῦν ἐλεύθερα στὸν ἀέρα.

Τὴν ἴδια ἐξέλιξι ἀκριβῶς ἀκολούθησε καὶ ὁ ἄνθρωπος κί' ἔφτασε μιά μέρα στὴν χαρακτηριστικὴ του σωματικὴ καὶ ψυχικὴ τελειότητα ποὺ τὸν ξεχωρίζει ἀπ' ὄλα τὰ ἄλλα

ζῶα. Ἐνα δὲ ἀπὸ τὰ τελειότερα γνωρίσματα τοῦ ἀνθρώπου εἶνε τὸ «situs erectus», δηλαδὴ τὸ νά στέκεται ὄρθιος καὶ νά περπατᾶ μετὰ τὰ δύο πόδια. Μὰ ὁ καθηγητὴς Βεστενχόφερ κάνει τὴν ἐξῆς παρατήρησι: τὸ «situs erectus» δὲν εἶνε ἀποκλειστικὸ γνωρίσμα τοῦ ἀνθρώπου. Ὁ πιγκουῖνος, παραδείγματος χάριν, περπατᾶ σὺν ἄνθρωπος, μολοντὶ εἶνε πουλι, ἔχοντας μιά τελειῶς κάθετη στάσι. Ἐπίσης καὶ ὁ «ποντικὸς τῶν πυραμίδων» περπατᾶ μόνου μετὰ τὰ δύο ὀπίσθια πόδια καὶ γι' αὐτὸ ἀκριβῶς ἀποκαλεῖται ἀπὸ τοὺς ζωολόγους «αἰγυπτιακὸς δίπους».

Τέλος, κατὰ τὸν δόκτωρ Τόλσκους, ἔχουμε τρεῖς διαφορετικῆς θεωρίες γιὰ τὴν ἐξήγησι τῆς ὄρθιας στάσεως καὶ τοῦ βαδίσματος μετὰ τὰ δύο πόδια τοῦ ἀνθρώπου.

1.— Ὁ ἄνθρωπος βαδίζει ἔτσι, γιατί αὐτὴ ἀκριβῶς ἦταν ἡ τυπικὴ στάσις του ἀπὸ τὴν πρῶτη μέρα τῆς δημιουργίας του, ποὺ τὸν ἔκανε νά ξεχωρίζῃ ἀμέσως ἀπ' ὄλα τὰ ἄλλα ζῶα.

2.— Ἀπὸ τὰ ζῶα ποὺ ἐβάδιζαν κί' αὐτὰ στα δύο πόδια, μόνου ὁ ἄνθρωπος διετήρησε αὐτὴ τὴν κάθετη στάσι, ἐνῶ τ' ἄλλα ἄρχισαν σιγά-σιγά νά γέρνουν καὶ νά βαδίζουν μετὰ τὰ τέσσερα.

3.— Ἀπὸ τὰ ζῶα ποὺ περπατοῦσαν μετὰ τὰ τέσσερα καὶ σκαρφάλωναν στὰ δέντρα, ἕνα μόνου, ποὺ κατόπιν ἔγινε ὁ ἄνθρωπος, ἄρχισε νά περπατᾶ μετὰ τὰ τέσσερα πόδια. Αὐτὴ δὲ ἀκριβῶς εἶνε ἡ θεωρία τοῦ καθηγητοῦ Βεστενχόφερ, ποὺ δὲν ἀποκλείει ὅσο καὶ τὴ δεύτερη.

'Εκεῖνο ὅμως ποὺ ἐνδιαφέρει κυρίως τὸν σοφὸ Γερμανὸ ἐπιστήμονα εἶνε ν' ἀποδείξῃ ὅτι ἕνα ζῶο (καὶ αὐτὸ τὸ ζῶο ἄνθρωπος) μπορεῖ νά περάσῃ ἀπὸ τὴν κατάστασι τοῦ τετραπόδου στὴν κατάστασι τοῦ διπόδου καὶ τάνασαλι, χάρις στὴν ἐπίδρασι τοῦ περιβάλλοντος, τῶν συνθηκῶν τῆς ζωῆς καὶ τῶν διαφόρων ἀναγκῶν του.

Μιά δὲ ἀπὸ τὲς αἰτίαις αὐτῆς ποὺ μποροῦν ἢ

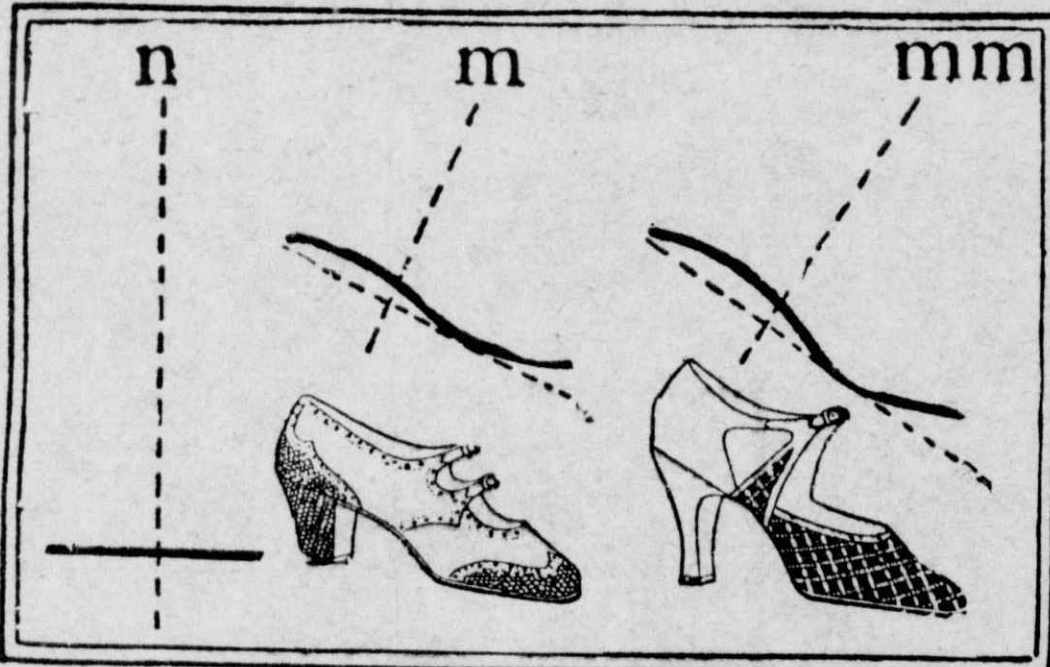
καλύτερα ποὺ ἐπιφέρουν παρόμοιες μεταβολές, μετὰ τὴν πάροδο φυσικὰ τῶν αἰῶνων, εἶνε τὸ ψηλὸ τακοῦνι, ποὺ ἔχουν στὰ παπούτσια τους ἡ κομπῆς κυρίες.

Τὸ ψηλὸ τακοῦνι, ποὺ εἶνε τῆς μόδας ἐνάμιση περίπου αἶωνα, τείνει νά δώσῃ στὸ γυναικίω σῶμα μιά κλίσι πρὸς τὰ ἔμπρως...

'Η γυναῖκα ποὺ δὲν φορεῖ παπούτσια ἔχει τὸ πέλμα τοῦ ποδιοῦ της σὲ τελειῶς ὀριζόντια θέσι, δηλαδὴ στὴν φυσικὴ θέσι ἐκείνου ποὺ θέλει νά σταθῇ ὄρθιος δίνοντας μιά κάθετη στάσι στὸ κορμί του.

Τὸ παπούτσι ὅμως μετὰ τὸ ψηλὸ τακοῦνι ἀναγκάζει τὸ πόδι νά γέρνη πρὸς τὰ ἔμπρως, νά παραμένῃ σ' ἕνα ἐπικλινῆς ἐπίπεδο καὶ συνεπῶς ὠθεῖ ὄλο τὸ σῶμα πρὸς τὰ ἔμπρως. Ἔτσι, ἀσυναισθητῶς, ἡ γυναῖκα ἐγκαταλείπει τὴν κάθετη στάσι τοῦ σώματος καὶ γέρνουν σιγά-σιγά πρὸς τὸ ἔδαφος μετὰ τὸν κίνδυνου νά γίνουν μιά μέρα τετράποδα, δηλαδὴ νά περπατοῦν μετὰ τὰ τέσσερα!...

'Ο καθηγητὴς Βεστενχόφερ μάλιστα, γιὰ ν' ἀποδείξῃ πόσο ἀληθινὴ εἶνε αὐτὴ ἡ θεωρία του, ἀναφέρει ὅτι ἡ γυναῖκα ἔχει ἤδη συνηθίσει νά περπατᾶ καὶ νά δουλεύῃ... (Ἡ συνέχεια στὴ σελίδα 53)

'Η κανονικὴ κάθετος γραμμὴ τοῦ ποδιοῦ (n) δέχεται ἀπὸ τὸ ψηλὸ τακοῦνι μιά κλίσι πρὸς τὰ ἔμπρως (m καὶ mm) ποὺ ὀδηγεῖ τὴν γυναῖκα πρὸς τὸ τετράποδο.

Η ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΘΑ ΓΙΝΟΥΝ ΤΕΤΡΑΠΟΔΑ!...

(Συνέχεια από τη σελίδα 40)

μέ τα τέσσερα! Και ως παραδείγματα, φέρνει τις υπηρέτριες που καθαρίζουν τα πατώματα, τις εργάτριες στα χωράφια και τις... μοδίστρες. Αντιθέτως, ο άνδρας σε καμιά περίπτωση δεν αλλάζει την κάθετη στάση του σώματός του. Ο άνδρας μάλιστα περπατάει με μια τελείως κάθετη γραμμή στα γόνατα, ενώ τα γόνατα της γυναίκας, όταν περπατά με ψηλό τακούνι, είναι πάντοτε λυγισμένα. Όλα αυτά λοιπόν κάνουν τον Γερμανό καθηγητή να πιστεύει ότι αν η γυναίκες δεν εγκαταλείψουν άμέσως τη μόδα του ψηλού τακουιού, θα γίνουν μια μέρα ΤΕΤΡΑΠΟΔΑ!

Η θεωρία αυτή, όπως ήταν επόμενο, είχε μια καταπληκτική απήχηση στη Γερμανία. Ένας μάλιστα περίφημος γελοιογράφος, ο Κύρχεν, έφτιαξε ένα μεγάλο σκίτσο που παριστάνει ένα παράδοξο ζευγάρι: έναν άφογο κύριο να συνοδεύει μια χαριτωμένη γυναίκα που περπατάει δίπλα του με τα τέσσερα!...

Συνέπεια τώρα του θορύβου αυτού που δημιουργήθηκε από την θεωρία του Βεστενχόφερ είναι η ίδρυση ενός μεγάλου γυναικείου συλλόγου υπό την έπωνυμian «Το Χαμηλό Τακούνι». Τα μέλη του συλλόγου αυτού, τρομοκρατημένα από την θεωρία του Γερμανού καθηγητού, όχι μόνο κατήγγησαν παντελώς το ψηλό τακούνι, αλλά άρχισαν και τεραστία προπαγάνδα μεταξύ των γυναικών όλης της Γερμανίας υπέρ του χαμηλού τακουιού. «Το «ύγιεινό» τακούνι, λένε, πρέπει να είναι το πρώτο μέλημα της σημερινής Γερμανίδας. Το τακούνι δεν πρέπει να είναι πιο ψηλό από ένα πόντο. Είναι τρέλλα να νομίζω μια γυναίκα ότι θα αποκτήσει κομψό πόδι με το ψηλό τακούνι. Το κομψό πόδι διατηρεί όλη τη χάρι του και με το χαμηλό τακούνι. Έμπρός, λοιπόν! Ας καταργήσουμε το ψηλό τακούνι, αν θέλουμε να σώσουμε τον εαυτό μας, την Γυναίκα, από τον εξευτελισμό, από την επιστροφή στην κατάσταση του τετραπόδου!»

Οι Γερμανοί όμως, όπως ξέρετε, παίρνουν όλα τα πράγματα στα σοβαρά, ακόμα και τις θεωρίες των σοφών επιστημόνων. Οι Γάλλοι, αντιθέτως, με το παιγνιώδες πνεύμα τους και την πρακτικότερη αντίληψη της ζωής, δίνουν πάντα το μέτρον της λογικής σε κάθε ζήτημα. Πριν λοιπόν τρομάξουν, όπως οι Γερμανοί, για το μέλλον της γυναίκας, έκαναν έναν ύπολογοισμό και βρήκαν ότι για να συμβή μια τέτοια μεταμόρφωση, για να περπατήσουν δηλαδή η γυναίκα με τα τέσσερα, πρέπει να περάσουν τουλάχιστον πενήντα χιλιάδες χρόνια! Υστερα λοιπόν από αυτό τον ύπολογοισμό, δίχως καμιά απόλυτως ανησυχία, άφησαν τις γυναίκες τους ελεύθερες να ακολουθούν τις ιδιοτροπίες της μόδας, φτάνει πάντα να είναι ώμορφες.

ΠΕΤΕΡ ΡΙΤΣΜΑΝ

ΠΟΙΟΣ ΤΟΝ ΣΚΟΤΩΣΕ :

(Συνέχεια από τη σελίδα 50)

Όταν συνήλθε, βρισκόταν ξαπλωμένη στο κρεβάτι της. Ο γυιός της ήταν ξαπλωμένος από πάνω της. Μόλις την είδε ν' ανοίγει τα μάτια της, την άγκάλιασε και της είπε γεμάτος χαρά:

— Ο δολοφόνος συνελήφθη, μαμά... Είναι ο Ραούλ, ο γραμματέας. Τα έχασε στην εξέταση που του έκανε ο αστυνόμος και φανερώθηκε μόνος του. Από καιρό έκλεβε τον μακαρίτη, ο οποίος χθές τον ανακάλυψε και του δήλωσε ότι θα τον κατήγγελε. Αντί λοιπόν να φύγει, όπως πάντα, στίς όκτώ για να φάει, μπήκε και κρύφτηκε στο μικρό δωμάτιο που είναι δίπλα στο γραφείο. Ήταν εκεί την ώρα που μάλλον με τον μακαρίτη. Μόλις έφυγα, μπήκε μέσα στο γραφείο, τον χτύπησε από πίσω με ένα μαχαίρι κι' έφυγε από την πόρτα του μπάνιου... Έπειτα από ένα λεπτό, μπήκες εσύ μέσα και είδες το πτώμα...

Μητέρα και γυιός κυττάχτηκαν στα μάτια τρισευτυχισμένοι. Τα μάτια της Μάρθας έλεγαν:

— Συχώρεσέ με, παιδί μου... Πώς μπόρεσα να σε ύποψιστώ για ένα τέτοιο έγκλημα;

Και τα μάτια του Ρομπέρ της απαντούσαν:

— Εσύ πρέπει να με συχωρέσεις, μαμά! Όταν γύρισα στο γραφείο και σε είδα να στέκεσαι σαν απολιθωμένη κοντά στο πτώμα του συζύγου σου, νόμισα πως εσύ τον είχες σκοτώσει... Κι' έτσι ζήσαμε πέντε ώρες φριχτής αγωνίας, νοιώθοντας να μας βαραίνει ο έφιάλτης ενός έγκληματος που δεν το είχαμε κάνει εμείς κι' αναζητώντας ένα άλλοθι που δεν μας χρειαζόταν...

Μ. ΑΛΛΑΝ

Ο ΜΝΗΣΤΗΡ ΤΗΣ ΔΙΔΟΣ ΝΤΕ ΛΑ ΜΟΡΝΙΕΡ

(Συνέχεια από τη σελίδα 46,

χειρότερους τυχοδιώκτες που εμφανίστηκαν στη Γαλλία την άνωμαλη εκείνη εποχή!...

Και αυτόν ακόμα τον θανατό του περιέβαλλε μυστήριο. Ο ένας ιστορικός υποστήριζε ότι ο Φλοριάν αυτοκτόνησε έπειδή έκλεψε στα χαρτιά έναν ανώτερό του και κινδύνευε να συλληφθή και να τουφεκισθή. Ο άλλος φρονούσε ότι τον σκότωσε ένας σύζυγος για να τον εκδικηθή, έπειδή ξελόγιασε την γυναίκα του. Και κάποιος τρίτος συγγραφέας ήταν της γνώμης ότι τον αξιωματικών αυτόν τον δολοφόνησε ένας συνένος του σε μια μεγάλη κατάχρησι στρατιωτικών ειδών, για να κρατήσει για τον εαυτό του όλα τα κέρδη της επιχειρήσεως!...

Η αγνή δνις ντέ λά Μορνιέρ δεν μπόρεσε ν' ανθέξει στο σκληρό αυτό χτύπημα...

Η απότομη και τόσο τραγική άφύπνισις της στην θλιβερή πραγματικότητα, την σκότωσε — σαν μια μαχαιριά στην καρδιά... Ολοκληρα χρόνια είχε αγαπήσει μια σκιά, που της χάρισε όλην την στοργή που πλημμυρούσε τα στήθη της... Μά ή σκία αυτή την πρόδωσε... Φαρμάκωσε την μεγαλύτερη, την μοναδική χαρά της ζωής της... Η γεροντοκορη δοκίμασε τον ίδιο πόνο που θα ένοιωθε αν την άπατούσε ένα ζωντανό πρόσωπο!...

Και όμως, εξακολουθούσε ν' αγαπά τον ίππότη της!... Δεν μπορούσε να τον θγάλη από την καρδιά της... Στην αρχή, είχε πάψει να επισκέπτεται τον τάφο του. Μια μέρα, τα όνειρά της την ώδήγησαν μηχανικά προς τα εκεί... Είδε τα λουλούδια μαραμένα, τον τάφο παραμελημένο κι' ένοιωσε τυφείς. Έπεσε πάνω στην κρύα ταφόπετρα, κλαίγοντας με δυνάτα αναφυλλητά.

— Συγχώρησέ με, αγαπημένε μου, που σ' εγκατέλειψα!... — τραύλιζε ανάμεσα στα δακρυά της. Μά και σύ με πίκρανες πολύ, πάρα πολύ!...

Η δνις ντέ λά Μορνιέρ επανέλαβε έκτοτε τις τακτικές επισκέψεις της στο μνήμα του αξιωματικού. Μέρα με την μέρα, όμως, αδυνάτιζε περισσότερο... Δεν μπορούσε πειά να σύρη τα πόδια της... Ένα κρυφό σαράκι της έτρωγε την καρδιά...

Ένα πρωί, η γυναίκα που φρόντιζε για το νοικοκυριό της, μπαίνοντας στο δωμάτιό της, είδε με κατάπληξι ότι η δνις ντέ λά Μορνιέρ δεν βρισκόταν εκεί. Το κρεβάτι της ήταν ακόμη στρωμένο από την προηγούμενη μέρα... Η γυναίκα ανησύχησε και ειδοποίησε τους χωρικούς. Όλη την ημέρα έψαχναν δεξιά και άριστερά — και μονάχα κατά το βράδυ την βρήκανε, νεκρή, πάνω στον τάφο του αξιωματικού. Στο δεξί της χέρι κρατούσε ένα σημείωμα:

«Θέλω να με θάψετε δίπλα στον λατρευτό μου ίπποτη Φλοριάν λά Γκαρντερί».

ΦΡΕΙΔΕΡΙΚΟΣ ΚΟΥΖΟ

ΑΓΑΠΗ!.. ΑΓΑΠΗ!...

(Συνέχεια από τη σελίδα 45)

να τον περιμένουν στην είσοδο όχι με λουλούδια και με ζητωκραυγές για τη νίκη του, αλλά περίλυποι κι' άμιλητοι, με κατεβασμένο κεφάλι... Ο γεροντότερος από τους θαλαμηπόλους ειδοποίησε τον πυργοδεσπότη για την μεγάλη συμφορά που τον βρήκε...

— Βιθιάνα! Βιθιάνα!... ξεφώνησε ο μαρκήσιος.

Κι' έτρεξε στο παρεκκλήσι, όπου είχαν τοποθετήσει το φέρετρο της Βιθιάνας, σκεπασμένο με άσπρα λουλούδια.

Ο πυργοδεσπότης γονάτισε μπρος στα πόδια της νεκρής και άρχισε να κλαίει άπαρηγόρητα... Την αγαπούσε τρελλά την γυναίκα του, αδιάφορο αν δεν της το είχε δείξει ποτέ. Νόμιζε ότι ένας πολεμιστής δεν πρέπει να είναι πολύ τρυφερός με μια γυναίκα...

— Μά γιατί... γιατί;... έλεγε ανάμεσα στα δακρυά του. Γιατί να πεθάνει έτσι ξαφνικά, Βιθιάνα μου;

Ο γεροντότερος από τους ανθρώπους του πύργου πλησίασε και πάλι τον μαρκήσιο και του είπε:

— Νομίζω, άρχοντά μου, ότι μονάχα εγώ ξέρω γιατί πέθανε η μαρκησία... Η πυργοδεσποινά μας πέθανε γιατί της έλειπε η αγάπη σου... Ένα λουλούδι δεν μπορεί ν' ανθήσει χωρίς ήλιο...

Τα λόγια αυτά φανέρωσαν στον μαρκήσιο το μεγάλο μυστικό της Βιθιάνας.

— Ναί, αυτό είναι! τραύλιζε. Δεν μπόρεσα να καταλάβω ότι μια γυναίκα δεν μπορεί να ζήσει χωρίς έρωτα!... Έγώ έστειλα στον άλλο κόσμο, χωρίς να το θέλω, την γυναίκα που αγαπούσα τόσο πολύ! Συμφορά μου... Συμφορά μου!...

Και ο μαρκήσιος, τρελλός απ' την απελπισία του, τράβηξε το μαχαίρι του και το κάρφωσε στο στήθος του...